

Slovenska Krajina.

Turnišče. Dne 13. marca je izdihnil po dolgotrajni in zavrtni bolezni jetiki mlad moč in oče poldrugo leto starega otroka, Horvat Jože, po domače Poldijev, v 26. letu starosti. Pokojni Horvat je iskal zdravniške pomoči na Golniku, potem na Klenovniku, toda nikjer niso mogli ozdraviti zavrtni bolezni. Pokojnik je bil tihe in mirne narave. Z vso silo se je oklepal življenja in bil je priden in delaven. Po poklicu je bil čevljar, vendar pa je kmalu moral opustiti obrt radi slabega zdravja. Pogreb se je vršil 14. t. m. ob veliki udeležbi ljudstva in domačih gospodov duhovnikov. Prihital je k pogrebu tudi svak pokojnega Horvata, g. Joško Vojkovič, soboški kaplan, in tudi g. Kolenc Fr., tajnik KA v Mariboru. Skoro nobeno oko ni bilo suho ob pogledu na mlado vdovo Miciko in otroka. Pokojniku sveti večna luč, preostalih naše iskreno sožalje! — Smrt je pobrala Ano Klčko, po domače Rosekovo, zelo naglo. Predpoldne je še prala perilo, popoldne pa ji je nadoma postalo slabo in začutila je močne bolečine okrog srca. Sledila je kap, še preden je prišel zdravnik k hiši. Mučila se je celo noč in drugo jutro je izdahnila dušo v naročje Vsemogočnega. Pokojnica je bila tiha žena, mirna in pobožna. Skromna na zunan, a bogata na duši, je živela v krogu svojcev. Pogreba se je udeležilo veliko ljudi in so tako pokazali spoštovanje do pokojnice. Bog ji daj večni mir!

Gomilice. Komaj tri meseci so minili, ko se je preselil k Bogu Fr. Dominko, vnet bralec »Slovenskega gospodarja«. In zopet se je smrt oglašila pri Dominkovih in pobrala gospodinjo, ženo pokojnega Dominka, Marijo Dominko, v starosti 58 let. Bila je dobra mati svojim otrokom, pobožna in krščanska žena in vnetja za vsako dobro stvar med našim ljudstvom. S svojim zglednim življenjem je vzgojila svoje otroke v krščanskem duhu. Za njo žalujejo otroci, med drugimi g. Dominko, turniški organist in naš vnet bralec. Pokojnici bodi Bog dober plačnik za njeno vzorno življenje, otrokom pa, ki žalujejo za svojo dobro mamico, naše iskreno sožalje!

Lendava. Tragična smrt našega občinskega delovodje g. Lenčeka, ki je tako nenadoma preminil v Ljubljani, je zbudila splošno sočustvanje po Lendavi. Bodi dobi Bog prijaznemu in

vedno veselemu družabniku milostljiv! — Kakor znano, imamo Lendavčani električni tok tudi po dnevu. Kranjske deželne elektrarne so nam ga napeljale iz Murskega Središča. Vsi smo bili veseli tega napredka. Električni tok pa je zelo slab, kar se čuti zlasti zvečer. Posebno so pa prizadeti posestniki radia na direktni priključek. V času, ko bi rabili najbolj električni tok, ga ni. Zato je nujno, da se merodajni činitelji pobrigajo in ga popravijo, ker je to stanje nevzdržno. Pred napeljavo električnega toka iz Murskega Središča je bilo veliko boljše in če ne gre drugače, naj se vpostavi prejšnje stanje, kar nam je veliko bolj ugajalo.

Črenšovci. Prosvetno društvo je vprizorilo v četrtek na praznik sv. Jožefa v dvorani Našega doma pretresljivo dramo iz svetovne vojne »Anjega nis«. Dvorana je bila nabito polna, kakor že dolgo ne. Igralci so vloge dobro rešili. Mnogim so privrele solze v oči, ko so gledali na odru dogodke, ki so se vršili v svetovni vojni. Želimo več takih prireditev.

Črenšovci. Križ, katerega so 23. februarja podrlji vozniki s svati, še do danes ni gotov. Želimo, da se križ čimprej postavi.

Goričko. Naše gornje Prekmurje ne more prehraniti vseh prebivalcev, ki so raztreseni po sicer lepem, a siromašnem Goričkem. Tisoče in tisoče delavcev gre letno s trebuhom za kruhom. Prejšnja leta je delavcev primanjkovalo, a zdaj že nekaj let sem ne morejo dobiti vsi dela. Letos je v Belju le 970 mest na razpolago in skoraj toliko tudi na privatnih veleposestvih, dosti jih je sicer tudi v Franciji, vendar pa je vse to malo z ozirom na število 10.000, kolikor delavcev namreč lahko da naša Krajina. Večina sezonskih delavcev je z Gornjega Prekmurja. V Franciji zaslužijo naši dobri delavci na sezonskem delu v šestih mesecih tudi do 6000 Din in še več, dočim so v Belju redki tisti delavci, ki bi v istem času zaslužili 2000 Din. Palirji (najemniki delavcev) so prosili za zvišanje delavskih plač, pa se uprava državnega veleposvetstva za to niti zmenila ni. Hrana je sicer obilna in ne preslaba. Nekateri marofi so nemoralno blato za naše delavce, večina jih gre pod 20 let starih. V verskem oziru je slabo preskrbljeno za delavce in dolžnost uprave bi bila, da bi nudila delavcem tudi priliko za izpolnjevanje verskih dolžnosti.

Oglašje je registrirano pod št. 51. 1932 od 11. XII. 1934.

Sv. Sebeščan. Naša gorata župnija šteje le okrog 180 družin in zanimivo je, pogledati statistiko časopisja v naši fari. Naši kmečki ljudje dnevnikov nimajo. Tednikov je: 35 »Slovenskih gospodarjev«, 28 »Novine«, 10 »Murskih krajin«, 7 »Domovine« in mesečna lista: 62 »Marijinih listov« in 15 »Glasnikov«. Tako ima skoro vsaka peta družina »Slovenskega gospodarja« in skoraj vsaka druga katoliški mesečnik. Največ naročnikov je letos pridobil »Slovenski gospodar«, ki je imel lani v naši fari le 6 naročnikov, »Novine« je lani bilo 56, pa je predvsem radi krize polovico naročnikov odpadlo, v celoti pa je letos več katoliških tednikov. »Marijinih listov« je lani bilo 80, pa na račun »Glasnika« je nekaj naročnikov odpadlo. Precej naročnikov je zgubila »Domovina« in nekaj tudi »Murska krajina«, teh dveh listov tudi protestanti ne naročajo.

Ali si že obnovil naročnino?

„Slov. Gospodar“ stane :

celoletno Din 32.—
polletno Din 16.—
četrtletno Din 9.—

Angleži so ostavili Abesince.

Povsem jasno znamenje, da so se postavili Angleži na stran Italijanov, je dejstvo, da je večina angleškega brodogojstva, ki je radi italijansko - abesinskega spora križarilo po Sredozemskem morju, odplula 16. marca v smeri proti Angliji. V Gibraltarju je ostalo samo nekaj manjših edinic angleškega brodogojstva.

Kako močni so še Abesinci?

Po italijanskih poročilih razpolagajo še Abesinci kljub porazom z naslednjimi silami: Na severni fronti je sedaj 35.000 Amharcev pod poveljstvom dedžasasa Aleja, nad 40.000

Očetov greh.

Na pustno nedeljo se je torej pomikala skozi vas vrsta pustov, ki so piskali in čindrali. Za seboj so vlekli sani z velikim napisom: Skopuh. Na teh je bila stara skrinja, na tej pa je sedel nekdo, ki je bil čisto Tevžu podoben. Lasje so mu štrleli pokonci, z rokami je grabil po zraku, tlačil papirje in novce pod se v skrinjo, pa zopet lovil in hlastal okoli sebe. Za sanmi pa je tekel nekdo, podoben Marti; ta je metala poljube za »Tevžem«, širila roke za njim, da bi ga objela, »Tevž« pa »jo« je odrival, suval in potiskal, da je padala v sneg, vstajala, hreščala in zaman prosila, kajti »on« jo je s pestmi podil.

Z divjim tuljenjem in krohotom so se podili po cesti. Tu pa tam kateri, ki je stal pred hišo, je še vprašal, kaj naj spaka na saneh pomeni; drugi so mu pošepetali na uho — in od ust do ust je šel smeh: Tevž in Marta...

Tevž je bil še pri Hiršlerjevi žagi. Čul je trušč in hrušč, ni pa slutil, da velja njemu. Neki fantič je pritekel in mu smeje se povedal, kaj se na vasi godi. Pribledel je, potem pa mu je divje zagorelo v očeh. Vrgel je cepin in zdirjal na vas; krik in vik mu je kazal smer, kam mora.

Na kraju vasi so se pusti ustavili in še huje uganjali svoje burke. Iznenada ko iz tal je stopil

12 Tevž med nje. Prestrašen klic je zadonel, koj nato pa krohot in zbadljivke brez konca.

Ko je zagledal Tevž našemljeno podobo Martino, ga je zasrbelo v prstih. Trenotek ga je zadržala misel, da je to ženska. Toda dejal si je, da bo fant, ki se je tako našemil. S hitrim mahom je utrgal krinko z obraza in res: spoznal je nekega oferškega sina, kateremu je bil nekoč posodil nekaj denarja. »A tako, pobič, ti si!« je vpil, »tebe si bom zapomnil, smrkovec smrkovi!« šestkrat, sedemkrat ga je s krinko oplazil za ušesi, da je kar pokalo. Potem se je obrnil k onemu, ki je bil kot Tevž napravljen. Blazinov je bil! Ta je vedel, da Tevžu ni kos; zaradi tega je skočil s sani in jo urno popihal, pri tem pa si skrival obraz. Zdaj je navalila cela tropa pustov na Tevža. Prvega je v prsa, da je omahnil, drugega in tretjega je tresnil na levo in desno v sneg, da sta obležala. Zdaj je na vseh koncih zavrelo. Od vseh strani so ga obkolili. Stal je med njimi, stiskal pesti in sipal ogenj iz oči. Nobeden si ga ni upal prijeti. Ker pa jih je bilo le preveč, bi ga bili gotovo dali.

Nepričakovano je prišla pomoč. Zvonikova dva, Marka in Luka, sta bila tudi prišla gledat, ko sta čula, da uganjajo na vasi neke pustne burke. Za priči sta morala biti, ko je bila njuna sestra vaščanom v zasmeh. Dolgo sta požirala. Ko pa sta videla Tevža, kako se je postavil, se tudi onadva nista več mogla premagati. Kakor na povelje sta izdrla iz

DRUŠTVENE VESTI

Selnica ob Dravi. Igra za matere bo v nedeljo 29. marca, ob treh popoldne v čitalniških prostorih.

Ljutomer. Prosvetno društvo zaključilo letošnjo gledališko sezono s kratno predstavo izvirne slovenske drame »Mutek osojski«. Rokopis je Prosvetnemu društvu odstopil pisatelj g. Anton Brumen iz Maribora, doma iz sosednega Sv. Križa pri Ljutomeru. Pisatelj se na tiho nedeljo predstave tudi sam udeleži. Za Ljutomer bo prva predstava na črno soboto zvečer ob 8. uri, tretja pa na cvetno nedeljo tudi popoldne.

Smartno pri Velenju. Naše prosvetno društvo je vstalo k res novemu življenju. V letošnjem zimskem času smo imeli že tri igre in tri podučna skioptična predavanja. Za velikonočno naši igralci pripravljajo novo, sodobno igro. Vabimo vse naše okoličane, da pristopajo kot člani k našemu društvu.

Vojnik. Gotovo je še vsem Vojničanom v živem spominu »Pasijon«, ki ga je naše Prosvetno društvo leta 1931 štirikrat predstavljalo. Letos nam hoče za velikonočno zopet nekaj sličnega pokazati in sicer »Velikonočno igro«, ki se bo uredjavala na cvetno nedeljo 5. aprila.

Podčetrtak. S spomladjo se ni vrnilo novo življenje samo v naravo, temveč se je oživilo

Cementni izdelki, umetni kamen

asfaltiranje, ksilolit, teraco in drugi tlaki,
„Gradivo“ d. z. o. z., preje C. Pickel
Maribor, Koroščeva ulica 39. — Telefon 2039.

življenje tudi med nami. Novo življenje je v izobraževalnem društvu. Ob novem letu je imelo društvo dobro obiskan občni zbor in je število udov z naraščanjem narastlo nad 70. Ustanovilo si je društvo novo knjižnico, ki je vsebovala prej nekaj starih knjig, ki jih nikdo ni čital. V par tednih si je društvo nabavilo do 70 dobrih knjig, veliko jih je novih. Prejelo je v dar od sestrskega bralnega društva pri Sv. Križu pri Rogaški Slatini okoli 70 dobrih knjig, za kar mu bodi izrečena javna zahvala. Mladina od tega časa vsako nedeljo pridno sega po knjigah in jih čita. Društvo je priredilo za 23. februarja igro »Burka o jezičnem dohtarju«, ki je bila dobro obiskana in je lepo uspela. Sedaj se vršijo priprave za materinski dan, ki bo 25. in 29. marca, ko bodo nastopili otroci z deklamacijami, s svojim novim pevskim zborom, z deklamacijami v zboru in člani društva kar s tremi igrami. Vse to bo mogoče izvršiti na odru, ki je popolnoma preurejen in prenovljen. V cerkvi nas pa razveseljuje pevski zbor s svojim lepim petjem in tu in tam nas katerokrat iznenadi moški zbor s svojo pesmijo. To je tisto novo življenje, ki se ga pri nas vse veseli.

življenju. Več let je že bila pri sinu župniku. Od sv. Jožefa si je izprosil lepo, srečno zadnjo uro v 76. letu starosti. Mirno in brez težav je zapala v Gospodu. Na Jožefovo popoldne smo jo pokopali. Nepregledna je bila množica znancev in prijateljev iz cele fare; še celo od Sv. Antona jih je prišlo mnogo, kjer je bila pokojna rojena. Po odpetih slovenskih vigilijah, ki so jih v močnem zboru peli župnik sin, g. župnik Konrad Šeško od Sv. Ane, g. kaplan Jože Krajnc iz sosednih Apač in domači snežnični kaplan, se je v lepem govoru poslovil od rajne g. Šeško. Na grobu je cerkveni pevski zbor odlično zapel v slovo. G. župniku in vsem sorodnikom iskreno sožalje!

Sv. Bolfenk pri Središču. Vzel je slovo cvet mladeniške dobe, ki ga je presadil nebeški vrtar v svoj vrt. Dičila ga je potrpežljivost, poniznost ter globoka vernost. Kot otroka ga je zalotila skrletica, ki mu je zapustila kal nezdravljive bolezni, katero je prenašal potrpežljivo ter Bogu vdano, ne menec se za kako veselo družino do 18. leta. Kot član tukajšnjega katoliškega prosvetnega društva je bil vzoren, prebral je skoraj vse knjige, kar jih ima knjižnica, si s tem bistril um, da ga je marsikdo zavidal pri njegovem talentu. In ta cvet je bil Zadravec Janez iz Vitana. Ne bo pozabljen nikoli in nikjer, to je dokazal njegov veličasten pogreb z obilnim cvetjem. Starši naj bodo uverjeni, da so vzgojili sina, ki jim je bil v čast in ponos ter mladini za vzor.

Potok ob Dreti. Za vedno se je od nas poslovila mlada gospa Ančka Fricelj, p. d. Prednikova mama, posestnica v Potoku, 16. marca. Kot žrtvi materinstva ji je usahnilo življenje ob porodu sinka, ki je tudi umrl. Zapušča žalujočega soproga in dve ljubki hčerki Miciko in Ančko. Komaj 4 leta poročena sta živela s soprogo in v najlepši slogi in sreči. Pogrešali jo bomo vsi, ki smo jo poznali. Počivaj mirno v Gospodu! Užaloščenim preostalim naše sožalje!

Ljubno ob Savinji. Zdi se nam, kakor da je to leto za naš kraj leto smrti. Kajti v kratkih presledkih se oglašajo mrtvaški zvon. Zapustil nas je 25. februarja nadebudni mladenič Božidar Erman v starosti komaj 23 let. Pokojni Božo je bil dijak pravne fakultete na univerzi v Ljubljani in manjkalo je komaj 2 leti, da bi končal

Odprta noč in dan so groba vrata.

Ribnica na Pohorju. V nedeljo dne 15. marca je sprejela črna zemlja v svoje naročje zemljanske ostanke 63letnega veleposestnika Jož. Fornezija. Rajni je bil zlata duša, ljubezniv prijatelj in dober sosed. Težko je komu odrekel kako prošnjo. Kako je bil priljubljen, je pokazal njegov veličastni pogreb, kakršnega je bil v Ribnici gotovo še malokdo deležen. Marsikateri solza hvaležnosti je rosila lica udeležencev pogreba. Trije govorniki so se poslavljali od po-

kojnega, kakor tudi pevci z žalostinkami. Blagi rajni, počivaj v miru!

Marija Snežna v Slov. goricah. Dne 17. marca je zatisnila oči zemskemu solncu po kratki, težki, mukopolni bolezni, vdano in voljno, nad vse priljubljena in spoštovana Elizabeta Vršič, mati g. župnika Srečka Vršiča. Težko, vendar srečno in zaslužno za nebesa je bilo njeno življenje, saj je dala in vzgojila od velikega števila otrok enega duhovskemu stanu in drugo samostanskemu

bliznjega plota vsak svoj kol in jela od zadaj udrihati po množici, ki je obdajala Tevža. Tako je prišel ta do sape. Njega in Zvonikovih dveh, ki nista bila nič mnogo manj korenjaška, so se toliko zbal, da nikomur ni bilo na tem, da bi se z njimi poskusil. Umaknili so se jim, da so mogli puste gnati skozi vso vas, dokler se ti niso zatekli v neki prazen kozolec in se tu zaprli.

Tako jeznega Tevža še nihče nikoli ni videl. Ko se je vračal in prišel mimo krojačeve hiše, je ta prišvedral pred vrata, se razkoračil in smeje se dejal:

»Hehehe, Tevž, danes pa si spet enkrat bil pravi fant od fare. Tak si mi po volji. Lepo si jih spodil, drhal nemarno... Ampak to ti tudi rečem: sam si si skuhal ta močnik in samo s pestmi ne boš ljudi za jezik držal. Tudi drugače se moraš spremeniti, če hočeš priti spet do veljave.«

»Vi, vi, nikar ne govorite,« je sopihal mladi mož. »Vi ste mi ga skuhal, ta močnik, da, vi, ker ste jezikasti in ker vse raztrobite, kar se vam podne in ponoči sanja.«

»Hoho, poba, nikar tako petelinasto! Jaz nisem ne besedice črhnil o tebi in Marti. Sam se za nos primi! Ali misliš, da ljudje mežijo, ko takle tiček okoli drugega gnezda leta? Ne! Tedaj si prav nalašč nataknejo še očala, da tembolj tenko gledajo, čim bolj slep je tak ščinkavec. Saj ti ničesar ne

obiram. Dekle je pravo; ko bi bil ti pošteno zagrabil, bi bil srečen mož in bi bilo danes drugače s teboj. Pa si odlašal in odlašal in skoparil in stiskal, da si vse zavozil. Kolikor jaz Marto poznam, ne verjamem, da ti bo pri takem močniku, kakor si ga ji skuhal, kaj pomagala.«

»Komu sem ga skuhal?«

»Krištof moj, kaj še ne veš? Sebi si ga in njo si osramotil in vso žlahto svojo. Vse nas mora biti srām.«

»Hahaha! Taka žlahta!« se je razvnel Tevž. »Če bolje nimam, kakor tiste, ki me osira, mi je ljubše, da je ne vidim več in ne čujem več o njej.«

Tedaj pa je tudi krojač vzkipele in po svoji robati navadi zakričal:

»Aha, todi ga je! Moja žlahta ti smrdi? Pa naj bo! Poslušaj, poba, danes sem ti zadnjo prijazno besedo dal; tudi tebi ni več treba z menoj govoriti. Od danes naprej bova tako, kakor da se nikoli nisva poznala. Ali ti je prav, ha? Meni je, hehehehe!«

Pri teh besedah so se mojstru potočile debele solze po licih. Ali jih je spočela jeza ali bolečina ali smeh, tega Tevž ni več spoznal; kajti v njem je vse kuhalo in naglo jo je odkuril. Ko se mu je na stanovanju jeza polagoma zakadila in je misli zopet zbral, mu je srce stisnilo bridko spoznanje, da je bil pregrdo osoren. Zadnjega prijatelja je izgubil. Ako ga še Marta zavrže, potem bo najbolje,

mož redne cesarjeve vojske ter ostanke vojsk rasov Sejuma, Kase in Imruja, ki se sedaj skušajo znova organizirati. Na južni fronti je 35.000 vojakov pod poveljstvom rasa Nasibu, nad 15.000 pod poveljstvom dedžasa Amabije Selastija in v balski deželi okrog 20.000 pod vodstvom dedžasa Merita ter 10.000 mož, kolikor jih je ostalo od nekdanje vojske rasa Deste. Poleg tega je še mnogo četniških oddelkov.

Abesinski cesar je odslavljal evrop. svetovalec in jih odposlal vsacega v svojo domovino. Negus se bo postavil na čelo preostale armade in jo popeljal ali v zmago ali v propast. Če bi